

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. H. .**, bytem „X“, zastoupené Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem, se sídlem v Liberci, ul. 1. máje č. p. 97, PSČ 460 01, proti **žalovanému: Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze 1, ul. Letenská č. p. 15, PSČ 118 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 16. 12. 2009, č. j. 126897/09/178913507251 a č. j. 126740/09/178913507251,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 16. 12. 2009, č. j. 126897/09/178913507251 a č. j. 126740/09/178913507251, se **pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **16.520,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, ve znění jejího doplnění ze dne 23. 6. 2010 a ze dne 9. 1. 2012, podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení dvou rozhodnutí původního žalovaného Finančního úřadu v Děčíně ze dne 16. 12. 2009, č. j. 126897/09/178913507251 a č. j. 126740/09/178913507251, jimiž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 12. 6. 2009 ve smyslu ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), o prominutí příslušenství v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s. Dotyčnou žádost podala žalobkyně z pozice ručitelky a někdejší společnice společnosti PROZATEX, v. o. s., s 30% obchodním podílem, která zanikla bez právního nástupce a ke dni 2. 10. 2008 byla vymazána z obchodního rejstříku.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byly zrušeny všechny finanční úřady, včetně Finančního úřadu v Děčíně. S účinností od 1. 1. 2011 byl rovněž zrušen daňový řád, jenž v ust. § 55a upravoval problematiku prominutí daně a příslušenství daně. Vzhledem k této skutečnosti se soud musel před vlastním meritorním projednáním žaloby nejprve vypořádat s otázkou, který správní orgán je žalovaným namísto původně žalovaného Finančního úřadu v Děčíně.

Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Podle ust. 20 odst. 2 zákona o finanční správě rovněž platí, že jsou-li v rozhodnutích nebo osvědčeních vydaných při správě daní nebo ve správním řízení uvedeny Ministerstvo financí nebo územní finanční orgány, rozumí se jimi ministerstvo financí nebo orgány finanční správy příslušné ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle právní úpravy obsažené v ust. § 55a odst. 1 daňového řádu bylo k rozhodnutí o prominutí daně a příslušenství daně v době podání žádosti žalobkyně a rozhodování o ní věcně příslušné Ministerstvo financí. Dle odst. 2 tohoto ustanovení bylo Ministerstvo financí oprávněno obecně závazným právním předpisem k provádění tohoto oprávnění, tj. k prominutí daně a příslušenství daně, zmocnit správce daně. Ministerstvo financí zákonného zmocnění využilo a vyhláškou č. 299/1993 Sb., ministerstva financí ze dne 1. prosince 1993, kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), zmocnilo finanční úřady k prominutí příslušenství daně zcela nebo částečně, a to do maximální výše 600.000,-Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně. Z tohoto důvodu byl v souzené věci k rozhodnutí o žádosti žalobkyně věcně příslušný Finanční úřad v Děčíně, neboť ani v jednom případě příslušenství daně nepřesáhlo zmíněnou hranici 600.000,-Kč.

Z právě uvedeného je patrné, že daňovým řádem bylo po celou dobu jeho platnosti a účinnosti rozhodování o prominutí daně a příslušenství daně originárně svěřeno do pravomoci Ministerstva financí, které následně mohlo obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto oprávnění správce daně, tj. např. finanční úřady. Pokud s účinností od 1. 1. 2013 byly zrušeny finanční úřady, tj. i Finanční úřad v Děčíně, je zřejmé, že pravomoc v rozsahu svěřeném finančním úřadům z důvodu jejich zrušení musela logicky přejít zpět na Ministerstvo financí, jakožto správní orgán, jemuž byla ust. § 55a daňového řádu svěřena pravomoc rozhodovat o prominutí daně a příslušenství daně. V této souvislosti soud poznamenává, že v případě zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení, by o žádosti žalobkyně nově rozhodovalo Ministerstvo financí. Bylo by tomu tak zejména z důvodu, že zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“), v přechodných ustanoveních, konkrétně v ust. § 264 odst. 6 ve vztahu k dosud nevyřízeným žádostem o prominutí daně podaných dle dosavadních právních předpisů, což by po zrušení napadeného rozhodnutí byl tento případ, stanoví, že tyto žádosti se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Věcnou příslušnost přechodná ustanovení daňového řádu pro tento případ výslovně neřeší. S ohledem na tuto skutečnost, když nový daňový řád neobsahuje výslovně odlišnou právní úpravu věcné působnosti, není důvod, aby v novém řízení po zrušení napadeného rozhodnutí byla dána odlišná věcná působnost od příslušnosti původní. Jediným rozdílem v návaznosti na výše uvedené by byla skutečnost, že namísto zrušeného Finančního úřadu v Děčíně by o žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně nově rozhodovalo Ministerstvo financí, jemuž tato

pravomoc byla originárně svěřena ust. § 55a daňového řádu. Vzhledem ke shora zmíněným skutečnostem je proto zdejší soud toho názoru, že od 1. 1. 2013 je třeba Ministerstvo financí pokládat za nového žalovaného, neboť dle ust. § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se jedná o příslušný správní orgán ode dne účinnosti tohoto zákona, na který v souladu s ust. § 69 s. ř. s. přešla působnost správního orgánu, jenž rozhodoval v posledním stupni.

V žalobě žalobkyně předně namítla, že obě napadená rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy, v důsledku čehož byla dotčena na svých zákonných právech. Dle žalobkyně původní žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 55a daňového řádu, když nad rámec zákonných kritérií pro prominutí příslušenství daně stanovil absolutní překážku pro možnost (byť alespoň částečného) prominutí, která z daňového řádu nijak nevyplývá. Konkrétně se jednalo o výchozí předpoklad původního žalovaného, že penále vztahující se k daňovým povinnostem hrazeným na základě exekuce nelze prominout. Žalobkyně k tomuto doplnila, že si je vědoma, že tento právní názor je součástí správní praxe, neboť vyplývá z pokynu Ministerstva financí D-330 (dále jen „pokyn Ministerstva financí D-330“), jenž byl vydán ke sjednocení postupu finančních úřadů při promíjení daňového penále, nicméně dle žalobkyně správní praxe založená tímto pokynem je v některých ohledech v rozporu s ust. § 55a daňového řádu, což je dobře patrné z jejího konkrétního případu. Žalobkyně nikterak nezpochybňuje, že ohledně příslušného daňového nedoplatku, ke kterému se daňové penále vztahovalo, byla nucena snést exekuci ve formě dražby a prodeje jejího rodinného domu, avšak tato skutečnost nemůže být z hlediska otázky, zda toto penále znamenalo pro žalobkyni vzhledem k širším okolnostem příliš velkou tvrdost či nikoliv, nijak směrodatná. Dle žalobkyně totiž zmíněný pokyn *de facto* stanovuje absolutní překážku pro věcné projednání a posouzení žádosti dle ust. § 55a daňového řádu, přestože tento zákon žádnou takovou překážku nezakládá ani nepředvídá. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že původní žalovaný ve vztahu k žalobkyni nepřijatelným způsobem omezil možnost využití mimořádného opravného prostředku dle ust. § 55a daňového řádu, neboť z důvodů formálních překážek, jež byly pokynem vymezeny zcela mimo rámec citovaného ustanovení daňového řádu, se vůbec nevěnoval specifickým okolnostem svědčícím o tvrdosti vyměřeného penále.

Původní žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že společnost PROZATEX, v. o. s., nehradila své daňové povinnosti, protože jí byly zasílány výzvy k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě s tím, že tyto nedoplatky byly následně z důvodu jejich neuhrazení exekučně vymáhány a k jejich zajištění bylo zřízeno i zástavní právo. Jelikož daňové nedoplatky nebyly společností PROZATEX, v. o. s., hrazeny, zaslal původní žalovaný žalobkyni výzvu k zaplacení daňového nedoplatku, neboť žalobkyně byla v té době společníkem společnosti PROZATEX, v. o. s., a proto ji z tohoto titulu ve smyslu ust. § 86 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, vznikl ručitelský závazek za závazky společnosti PROZATEX, v. o. s., když společníci veřejné obchodní společnosti ručí za závazky této obchodní společnosti veškerým svým majetkem společně a nerozdílně. Žalobkyně proti této výzvě podala odvolání, přičemž Finanční ředitelství v Ústí nad Labem odvolání žalobkyně částečně vyhovělo a výše daňového nedoplatku byla snížena. Ani takto snížený daňový nedoplatek však žalobkyně neuhradila, proto původní žalovaný rozhodl o zřízení zástavního práva na nemovitosti, jejímž vlastníkem byla dle výpisu z katastru nemovitostí žalobkyně. Dále původní žalovaný uvedl, že během daňového řízení byla zpracována průběžná penalizace na dani z přidané hodnoty a na

dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků ke dni 30. 5. 2006 ve vztahu ke společnosti PROZATEX, v. o. s., s tím, že platební výměry na daňové penále byly nejprve doručeny na adresu společnosti PROZATEX, v. o. s. Jelikož společnost PROZATEX, v. o. s., platební výměry na daňové penále ani v náhradní lhůtě neuhradila, zaslal původní žalovaný žalobkyni výzvu k uhrazení tohoto daňového nedoplatku z titulu jejího ručitelského závazku. Žalobkyně proti této výzvě sice podala odvolání, ovšem toto odvolání bylo Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem zamítnuto. Poté původní žalovaný vystavil exekuční příkaz na prodej nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, kdy z výtěžku prodeje nemovitosti měl být uhrazen nejen daňový nedoplatek ale i exekuční náklady.

Následně byl na společnost PROZATEX, v. o. s., usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2007, č. j. 43 K 10/2007-78, prohlášen konkurz, na základě čehož původní žalovaný provedl přihlášení pohledávek, jež evidoval za společností PROZATEX, v. o. s., do konkurzního řízení. Původní žalovaný v mezidobí opakovaně prováděl průběžnou penalizaci, přičemž příslušné platební výměry byly zasílány nejen správce konkurzní podstaty Mgr. Evě Pánkové, ale i žalobkyni. Jelikož daňové nedoplatky nebyly uhrazeny, dne 7. 5. 2008 se konala dražba nemovitosti žalobkyně, jež byla vydražena za 1.600.000,-Kč. Z této částky byly uspokojeny pohledávky původního žalovaného a částečně pohledávka Finančního úřadu ve Frýdlantu. Pro úplnost původní žalovaný doplnil, že konkurz na společnost PROZATEX, v. o. s., byl usnesením zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008 zrušen pro nedostatek majetku k úhradě nákladů konkurzu a společnost PROZATEX, v. o. s., byla posléze vymazána z obchodního rejstříku.

Ve vztahu k žalobním námitkám pak původní žalovaný uvedl, že žalobkyně z pozice zákonného ručení za společností PROZATEX, v. o. s., podala dne 15. 6. 2009 žádost o prominutí příslušenství daně na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků. Tyto žádosti se týkaly celkového penále, které bylo postupně na těchto daních předepsáno. Původní žalovaný podotkl, že při rozhodování o žádosti žalobkyně postupoval podle ust. § 55a daňového řádu, vyhlášky a pokynu Ministerstva financí D-330, který mj. upravuje postup při posuzování důvodů při rozhodování o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti, neboť v tomto pokynu jsou vymezeny nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti dle ust. 55a daňového řádu, jakož také skutečnosti, při jejichž existenci je v zásadě vyloučeno rozhodnout o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti. K tomuto původní žalovaný doplnil, že interní pokyny Ministerstva financí nejsou obecně závaznými právními předpisy. Těmito pokyny Ministerstvo financí toliko stanovuje postup správců daně v daňovém řízení, aby toto řízení bylo v maximální míře jednotné a rozhodnutí o žádostech o prominutí příslušenství daně objektivizované.

Dále původní žalovaný uvedl, že v souzené věci žalobkyně z pozice ručitele společnosti PROZATEX, v. o. s., požádala o prominutí příslušenství daně na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, kdy žádost se týkala celkového penále, které bylo postupně předepsáno a jejichž úhrada nebyla ve většině případů provedena dobrovolně, ale naopak byla vymožena exekučně. V takovémto případě, jak je stanoveno ve shora zmíněném pokynu Ministerstva financí D-330, nelze příslušenství daně prominout. Dle původního žalovaného lze totiž prominout pouze příslušenství daně náležející k části daně, která byla uhrazena dobrovolně. Část z celkového daňového nedoplatku sice byla skutečně uhrazena dobrovolně, a proto by původní žalovaný mohl v této

části rozhodnout o prominutí příslušenství daně, ovšem kdyby žalobkyní byly současně splněny i další podmínky dle pokynu Ministerstva financí D-330. Původní žalovaný však ke dni zpracování žádosti zjistil, že existenci dluhu žalobkyně u Finančního úřadu ve Frýdlantu. Jednalo se o daňový nedoplatek žalobkyně na dani z příjmů fyzických osob. Původní žalovaný po posouzení veškerých známých skutečností se rozhodl žádost žalobkyně o prominutí příslušenství daně zamítnout, neboť neshledal tvrdost ani nesrovnalost v uplatňování daňových zákonů. Původní žalovaný k tomu doplnil, že se řídil při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně platnými právními předpisy, jakož i pokynem, který byl přímo pro tento účel vydán Ministerstvem financí.

Podáním ze dne 23. 6. 2010, které žalobkyně označila jako „doplnění žaloby“, žalobkyně opětovně zdůraznila, že podstatou žaloby je námitka, že původní žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 55a daňového řádu, když nad rámec zákonných kritérií pro prominutí příslušenství daně stanovil absolutní překážku pro možnost (byť alespoň částečnou) prominutí příslušenství daně, která z daňového řádu nevyplývá. Dle žalobkyně je toto stanovisko v přímém rozporu se zákonnými kritérii pro promíjení příslušenství daně. Žalobkyně má totiž za to, že z exekuce majetku dlužníka nelze žádným způsobem dovodit, že by vůči němu vyměřené daňové penále představovalo menší tvrdost než u dlužníka, který vlastní daňový nedoplatek uhradil dobrovolně. Dle žalobkyně to v řadě případů může být právě naopak, jak je evidentní na tomto konkrétním případě. Pokud totiž dlužník v postavení ručitele nemá dostatek peněžních prostředků k úhradě daňových závazků, a je proto nucen snést exekuci v podobě dražby rodinného domu, znamená dodatečná finanční zátěž v podobě vyměřeného penále pro něho mnohem větší tvrdost než u dlužníka, pro něhož nebylo zaplacení daňového závazku spojeno s takto výraznou majetkovou újmou. S přihlédnutím k těmto okolnostem je žalobkyně přesvědčena, že skutečnost, že vlastní daňová povinnost byla uhrazena na základě exekuce, nemůže znamenat automatickou překážku pro prominutí příslušenství daně, neboť i v takové situaci by finanční orgány měly posuzovat i ostatní okolnosti daného případu. Žalobkyně v doplnění žaloby proto namítla, že původní žalovaný měl postupovat tímto predestinovaným způsobem, neboť její žádost obsahovala velmi závažné důvody, které svědčily o mimořádné tvrdosti vyměřeného penále.

Dále žalobkyně rovněž zdůraznila, že individualizace každého případu má z hlediska ust. § 55a daňového řádu vždy zásadní význam. Paušalizovaný přístup původního žalovaného považuje žalobkyně naopak z pohledu dané právní úpravy za protismyslný.

Vedle toho žalobkyně v doplnění žaloby velmi detailně zrekapitulovala jednotlivé důvody, které ji vedly k podání žádosti o prominutí příslušenství daně. Žalobkyně v této souvislosti především zmínila, že daňové penále, o jehož prominutí požádala, bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s., a nikoliv žalobkyni. Daňové penále jí bylo vyměřeno až posléze z důvodu jejího ručení za závazky společnosti PROZATEX, v. o. s. K tomu žalobkyně podotkla, že si je vědoma skutečnosti, že na prominutí příslušenství daně není právní nárok, a tuto skutečnost nijak nezpochybňuje ani podáním této žaloby, nicméně namítá, že v rámci procesu posuzování její žádosti nebyly splněny podmínky dle ust. 55a daňového řádu, čímž mělo dojít ke zkrácení jejích práv na řádné projednání a vyřízení předmětného opravného prostředku. Ke společnosti PROZATEX, v. o. s., pak žalobkyně uvedla, že v ní působili tři společníci, a proto již sama skutečnost, že původní žalovaný přistoupil ke zpeněžení domu žalobkyně, výrazně zasáhla do jejích majetkových poměrů. Uplatňování daňového penále v plném rozsahu představuje dle žalobkyně další závažný zásah,

kterému je žalobkyně jako jeden z bývalých společníků společnosti PROZATEX, v. o. s., čelit. Její účast na řízení společnosti PROZATEX, v. o. s., byla přitom spíše symbolická, neboť tuto společnost řídil až do své smrti dne 16. 8. 2005 J. J., otec žalobkyně. Žalobkyně sice měla ve společnosti PROZATEX, v. o. s., účast prostřednictvím svého obchodního podílu ve výši 30%, ovšem na podnikání této společnosti se nepodílela ani v tomto rozsahu. Tomuto závěru dle žalobkyně svědčí i skutečnost, že po úmrtí otce žalobkyně, který společnost PROZATEX, v. o. s., neomezeně řídil, obchodní aktivity byly zcela utlumeny, a společnost se dále nijak nevyvíjela, což nakonec vyústilo v její zrušení a likvidaci. V tomto světle se jeví odpovědnost žalobkyně za skutečnosti, které vedly ke vzniku daňových nedoplatků a penále, toliko formální. Za těchto okolností je dle žalobkyně nezbytné považovat úhradu daňového penále za nepřiměřeně tvrdou sankci, které musela žalobkyně jako jediná z bývalých společníků společnosti PROZATEX, v. o. s., čelit.

Žalobkyně rovněž nepokládá za zcela přiměřený přístup, pokud jí ze strany původního žalovaného byla vyměřena daňová sankce ve stejném rozsahu jako společnosti PROZATEX, v. o. s., když její účast v této společnosti byla pouze formálního charakteru, a to ještě toliko v rozsahu 30% obchodního podílu. Tato otázka dle žalobkyně nebyla ze strany původního žalovaného nijak posuzována. Z hlediska tvrdosti penále nebyla dle žalobkyně ani posuzována okolnost vlastní daňové exekuce na majetek žalobkyně, jež citelným způsobem zasáhla do její životní situace. Za takové posouzení totiž dle žalobkyně nelze považovat konstatování původního žalovaného, že v důsledku exekuce na majetek žalobkyně nelze bez dalšího přistoupit k prominutí penále. Dle žalobkyně původní žalovaný rovněž nevzal v potaz, že žalobkyni byl v exekuci vydražen rodinný dům, a současně ani nevzal v potaz tíživé dopady exekuce na její životní situaci. Původní žalovaný zároveň neměl zohlednit, že žalobkyně nad rozsah její formální i faktické účasti ve společnosti PROZATEX, v. o. s., uhradila v plné míře její daňové závazky, jakož též nezohlednil její aktuálně tíživou osobní situaci, kdy se sama stará o dvě nezletilé děti, a kdy v důsledku uskutečnění dražby nemovitosti byly nuceni tuto nemovitost opustit. Nadto byla žalobkyně evidována jako nezaměstnaná, tudíž neměla žádné příjmy jako zaměstnanec nebo osoba výdělečně činná, proto musela snést exekuci, přesto původní žalovaný dle žalobkyně ani tyto skutečnosti nijak nerefletoval při rozhodování o její žádosti o prominutí příslušenství daně.

V návaznosti na shora uvedený závěr původního žalovaného, že pokud byla provedena exekuce na majetek žalobkyně, nemůže navazující penalizace pro žalobkyni znamenat tvrdost ve smyslu ust. § 55a daňového řádu, žalobkyně namítla, že takovýto závěr původního žalovaného je ve zřetelném rozporu s pravidly formální logiky, potažmo s citovaným ust. § 55a daňového řádu, tj. zákonným kritériem tvrdosti příslušenství daně. Žalobkyně v doplnění žaloby dále poukázala na to, že pokyn Ministerstva financí D-330, na jehož základě byla založena správní praxe finančních úřadů, jež u žalobkyně vyústila v neprominutí příslušenství daně, je chybná a v rozporu s ust. § 55a daňového řádu, neboť tento pokyn stanovuje podmínky pro promíjení příslušenství daně, které se nacházejí mimo rámec daňovým řádem stanovených kritérií. Původní žalovaný tím, že žalobkyni dle jejího tvrzení v návaznosti na tento pokyn odepřel věcné projednání její žádosti o prominutí příslušenství daně, se měl dopustit závažného porušení Ústavou založené zásady obecně povolovací, čímž žalobkyně měla být zkrácena na jejím zákonném právu na projednání a posouzení její žádosti v souladu s kritérii dle ust. § 55a daňového řádu. Žalobkyně znovu zopakovala, že tento pokyn Ministerstva financí D-330 stanovil *de facto* absolutní překážku pro věcné projednání a posouzení žádosti, v důsledku čehož se původní žalovaný vůbec nevěnoval specifickým

okolnostem případu. Žalobkyně rovněž poukázala na judikaturu evropských soudů a Ústavního soudu, podle které je nutno v případech zřetele hodných zmírňovat dopady daňových sankcí, kdy primárním cílem dle této judikatury je vybrání vlastní daňové povinnosti, což se dle žalobkyně v tomto případě již stalo. Jelikož výše daňového nedoplatku byla v takové výši, že žalobkyně nebyla schopna ji sama uhradit, a proto musela snést provedení exekuce, nemůže dle žalobkyně vést k závěru, že se dobrovolné úhrady daňového nedoplatku vyhýbala. Za daných skutkových okolností nebylo dle žalobkyně legitimní, aby daňová exekuce sama o sobě představovala překážku pro prominutí příslušenství daně. Proto se žalobkyně mimo jiné obrátila na zdejší soud, aby přezkoumal zákonnost dotyčného pokynu.

V následně učiněné replice ze dne 18. 10. 2011 k vyjádření původní žalovaného k žalobě žalobkyně uvedla, že původní žalovaný se ve svém vyjádření opírá o pokyn Ministerstva financí D-330, když však blíže nezkoumá, zda v případě vyměření příslušenství daně žalobkyni se nejednalo o tvrdost zákona. Žalobkyně se dále v replice obšírně vyjadřovala k funkci metodických pokynů Ministerstva financí, s tím, že metodické pokyny by zejména měly zajistit jednotnost postupu správních orgánů a současně by neměly negativně zasahovat do práv a povinností daňových subjektů nad rámec zákona. Dle žalobkyně metodické pokyny obsahují toliko pokyny obecného charakteru, které nemohou postihnout všechny situace, ke kterým může dojít. Žalobkyně v tomto kontextu k ust. § 55a daňového řádu konstatovala, že v tomto ustanovení se zračí zcela zjevný zájem zákonodárce na ochraně daňového subjektu v případě, že z hlediska konkrétního případu pro něho vyměřené příslušenství daně představuje nepřiměřenou tvrdost. Dle žalobkyně tudíž nelze při projednávání žádosti o prominutí příslušenství daně odhlédnout od konkrétní situace, což dle žalobkyně dopadá i na souzenou věc, kdy došlo k vymození daňové povinnosti prostřednictvím daňové exekuce. Dle žalobkyně totiž nelze žádost o prominutí daně zamítnout nejen z toho důvodu, že vlastní daňová povinnost byla vymožena exekučně. Před samotným rozhodnutím o žádosti je třeba dle žalobkyně hlouběji zkoumat konkrétní okolnosti daného případu a teprve po jejich řádném zhodnocení rozhodnout.

V další části repliky žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru povinnost zaplatit daňové penále v ústavně-právní rovině představuje zásah do majetkové sféry každého daňového subjektu, k čemuž doplnila, že obecně platí zákaz zásahu státu do základních práv a svobod občanů, kdy meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem. Vzhledem k této skutečnosti tedy dle žalobkyně platí, že orgány veřejné správy nemohou interní metodikou zákonná kritéria doplňovat způsobem, který jde k tíži účastníka řízení. Podle žalobkyně však původní žalovaný tímto způsobem nepostupoval, neboť nesporná specifika daného případu při rozhodování o prominutí příslušenství daně dostatečně nezohlednil. Dle žalobkyně je její případ natolik specifický a vymyká se obvyklým daňovým případům, že původní žalovaný, jelikož byla naplněna podmínka dle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu, nebyl oprávněn na daný případ paušálně aplikovat předmětný pokyn, a to zvláště za situace, kdy mu muselo být zřejmé, že tímto způsobem nemůže dojít k odstranění tvrdosti vyměřeného penále.

Nadto žalobkyně v replice ještě doplnila, že napadená rozhodnutí obsahují zjevné nedostatky, neboť v textu těchto rozhodnutí nebyl dostatečně vymezen předmět řízení. Z výrokových částí napadených rozhodnutí dle žalobkyně není zřejmé, o které konkrétní příslušenství daně se jednalo. Původní žalovaný byl dle žalobkyně povinen zcela jednoznačně určit předmět rozhodování. Žalobkyně na podporu své argumentace v této souvislosti rovněž

odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Afs 71/2009 - 55, podle kterého nejasné označení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o prominutí příslušenství daně má za následek nesrozumitelnost takového rozhodnutí, jež vytváří jeho nepřezkoumatelnost. Žalobkyně zároveň připomněla, že rozhodnutí o prominutí příslušenství daně musí být náležitě odůvodněno, což je nezbytným předpokladem jeho přezkoumatelnosti, jak již bylo vysloveno v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 15 Ca 286/2008 - 31, kde se soud mj. jiné vyjadřoval k tomu, že rozhodnutí o prominutí příslušenství dle ust. § 55a daňového řádu musí obsahovat odůvodnění. Žalobkyně má za to, že odůvodnění obsažené v napadených rozhodnutích není z hlediska zmíněného rozsudku zdejšího soudu dostatečné, protože jej považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné, když jediná skutečnost, která je v odůvodnění konkrétně jmenována a posuzována, se týká exekučního postupu původního žalovaného. Veškeré další skutečnosti, na které bylo poukazováno v žádosti o prominutí příslušenství daně, byly původním žalovaným zcela opomenuty, případně byly vyhodnoceny v obecné a nepřezkoumatelné rovině.

Následně žalobkyně podáním ze dne 9. 1. 2012 znovu doplnila žalobu, v němž učinila odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. III. ÚS 2556/07, s tím, že má za to, že tento nálezy potvrzuje oprávněnost jejích žalobních námitek, které se vztahují k postupu finančních orgánů ve věci rozhodování o žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně. Ústavní soud v tomto nálezu vyjádřil tezi, že mimo jiné pojem „*důvodem odstranění tvrdosti*“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce tím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace je neurčitěmu právnímu pojmu podřaditelná či nikoliv, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný možný právní následek. Ačkoliv předmětem uvedeného nálezu je zejména posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí vydaného dle ust. § 55a daňového řádu, žalobkyně má přesto za to, že závěry tohoto nálezu též dopadají i na projednávanou věc, neboť dle žalobkyně mimořádné okolnosti uvedené v doplnění žalobě ze dne 23. 6. 2010 vyžadují v souladu s požadavkem Ústavního soudu individuální posouzení. Z tohoto důvodu tak nelze akceptovat paušálně vymezené podmínky v pokynu Ministerstva financí D-330, aniž by napadená rozhodnutí byla zřetelná a přezkoumatelná v tom směru, zda se původní žalovaný zabýval specifickými okolnostmi případu žalobkyně. Vzhledem k této skutečnosti žalobkyně v závěru jejího podání požádala, aby zdejší soud přihlédl k závěrům učiněným Ústavním soudem jako k součásti argumentace žalobkyně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a původní žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí,

k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

S ohledem na charakter jednotlivých námitek žalobkyně se soud předně zabýval námitkami týkajícími se nepřezkoumatelnosti obou žalobou napadených rozhodnutí, a to jednak z důvodu, že z výroků obou žalobou napadených rozhodnutí není jednoznačně zřejmé, o kterém konkrétním příslušenství daně se v rozhodnutích jednalo, a jednak z důvodu, že obě žalobou napadená rozhodnutí nebyla dostatečně zdůvodněna ve vztahu k okolnostem, které žalobkyně uváděla ve své žádosti o prominutí příslušenství v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s. Ve vztahu k těmto námitkám žalobkyně, tj. námitky ohledně nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroků obou žalobou napadených rozhodnutí a námitky ohledně nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, které soud vyhodnotil ve vztahu k ostatním žalobním námitkám jako námitky zásadního procesního rázu, soud uvádí, že ze strany žalobkyně tyto námitky byly uplatněny až v její replice ze dne 18. 10. 2011 k písemnému vyjádření původního žalovaného k žalobě a tedy zjevně po uplynutí lhůty k uplatnění nových žalobních námitek, která je zakotvena v ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. Tato skutečnost ovšem nebrání tomu, aby se soud námitkami žalobkyně týkajícími se nepřezkoumatelnosti obou žalobou napadených rozhodnutí zabýval. Je tomu tak proto, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, přičemž k tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal. Jinými slovy to znamená, že případnou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabývá z úřední činnosti. Právě uvedený dílčí závěr soudu ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svých rozsudcích ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004, nebo ze dne 10. 6. 2004, č. j. 1 Afs 6/2003 – 62, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 374/2004, a také jsou oba dostupné na www.nssoud.cz. Tím, že v projednávané věci soud přezkoumal obě žalobou napadená rozhodnutí z pohledu jejich nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroků obou žalobou napadených rozhodnutí a pro nedostatečné zdůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí soud nepřekročil meze soudního přezkumu v rámci správního soudnictví stanovené v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že obě žalobou napadená rozhodnutí soud shledal zatížená vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost výroků obou žalobou napadených rozhodnutí a pro nedostatečné zdůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, jak namítala žalobkyně v předmětném soudním řízení.

Ve vztahu k závěru soudu o nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroků obou žalobou napadených rozhodnutí soud uvádí, že z obou výroků dotýčných rozhodnutí není jakkoliv zřejmé, o jakém konkrétním příslušenství je na základě žádosti žalobkyně ze dne 15. 6. 2009 rozhodováno. K žádosti žalobkyně ze dne 15. 6. 2009 soud podotýká, že z obsahu správního spisu nesporně vyplývá, že žalobkyně ohledně prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s., podávala toliko jednu žádost, a to právě žádost ze dne 15. 6. 2009, kterou původní žalovaný zaevidoval pod č. j. 119527/09/178911505243 a pod č. j. 77394/09/178911505243, v níž žalobkyně souhrnně požádala o prominutí penále původně vyměřené společnosti PROZATEX, v. o. s., a to konkrétně penále k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období kalendářního roku 2002, 2003 a 2004, jakož i penále

k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od měsíce června 2004 do měsíce ledna 2004, za zdaňovací období měsíce března 2004, a konečně i za zdaňovací období měsíce července 2005. Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že prvotním předpokladem přezkoumatelnosti jakéhokoliv správního rozhodnutí je jeho srozumitelnost. Proto je nutno především trvat na tom, aby z výroku správního rozhodnutí bylo zřejmé, o čem se rozhodovalo a jako bylo rozhodnuto. Předmět řízení musí být určitě a nezaměnitelně vymezen přímo v samotném výroku rozhodnutí.

V daném konkrétním případě je v obou výrocích žalobou napadených rozhodnutí shodně uvedeno – v případě rozhodnutí č. j. 126897/09/178913507251 - že správce daně posuzoval žádost žalobkyně ze dne 15. 6. 2009, která byla evidována pod č. j. 119527/09/178911505243 o prominutí příslušenství daně, a to daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, a - v případě rozhodnutí č. j. 126740/09/178913507251 - že správce daně posuzoval žádost žalobkyně ze dne 15. 6. 2009, která byla evidována pod č. j. 77394/09/178911505243 o prominutí příslušenství daně, a to daně z přidané hodnoty, s tím že žádosti se správce daně rozhodl zamítnout s poukazem na ust. § 55a daňového řádu a vyhlášku č. 299/1993 Sb. V obou výrocích žalobou napadených rozhodnutí je tak pouze specifikován druh daně, k němuž se váže penále, ovšem ve výrocích již zcela absentují údaje o tom, k jakým zdaňovacím obdobím se váže neprominuté příslušenství daně, o nichž bylo rozhodováno. Tyto údaje přitom není možné zjistit ani z odůvodnění obou napadených rozhodnutí. Tato skutečnost ovšem dle názoru soudu znamená, že v obou předmětných rozhodnutích nebyl jednoznačným způsobem vymezen předmět řízení, neboť daňová povinnost včetně daňového penále je specifikována nejen druhem daně, nýbrž i zdaňovacím obdobím. Předmět řízení přitom musí být jednoznačně a nezaměnitelně identifikován v samotném správním rozhodnutí a jeho specifikaci není možné nahradit případným odkazem na jinou listinu, která není nedílnou součástí rozhodnutí (v dané věci případným poukazem na žádost žalobkyně ze dne 15. 6. 2009). Navíc již výše soud poznamenal, že žalobkyně ve věci prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s., podávala toliko jednu souhrnnou žádost ze dne 15. 6. 2009, která se týkala penále k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období kalendářního roku 2002, 2003 a 2004, jakož i penále k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od měsíce června 2004 do měsíce ledna 2004, dále za zdaňovací období měsíce března 2004, a konečně i za zdaňovací období měsíce července 2005, a proto vedle druhu daně bylo nutné provést i přesnou specifikaci zdaňovacích období, kterých se dotýká rozhodnutí týkající, aby bylo zjevně seznatelné, ve vztahu k jakým zdaňovacím obdobím určitého druhu daně je žádost žalobkyně původním žalovaným zamítána. V uvedeném nedostatku obou výroků žalobou napadených rozhodnutí spatřuje soud vadu řízení, která způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve vztahu k závěru soudu o nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí soud uvádí, že žalobkyně důvodně poukázala na skutečnost, že původní žalovaný zcela pominul, popř. vyhodnotil pouze v obecné, nepřezkoumatelné rovině skutečnosti uváděné žalobkyní v její žádosti ze dne 15. 6. 2009 o prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s. Dle ust. § 32 odst. 3 daňového řádu musí obsahovat rozhodnutí správce daně odůvodnění, jen stanoví-li tak daňový řád nebo zvláštní zákon. V ust. § 55a odst. 4 daňového řádu je sice výslovně uvedeno, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí

obsahovat odůvodnění, ovšem v čl. III. pokynu Ministerstva financí D-319 je uvedeno, že s ohledem na potřebu odstranit pochybnosti o dostatečně spolehlivě zabezpečené objektivitě a transparentnosti při rozhodování o prominutí daně z důvodů odstranění tvrdosti je nutné v písemném vyhotovení rozhodnutí o prominutí uvádět též odůvodnění, přestože to zákonná úprava nestanoví. Ostatně i judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 15 Ca 286/2008 31, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 -57) konstantně dovodila, že rozhodnutí o prominutí příslušenství daně dle ust. § 55a daňového řádu musí obsahovat odůvodnění. Dále soud uvádí, že daňový řád sice definici pojmu odůvodnění rozhodnutí neuvádí, a tudíž je nutné vycházet z jejího obecného významu. Odůvodnění rozhodnutí je nutno chápat jako vyvození důvodů, o něž správní orgán vydávající rozhodnutí opírá svůj závěr, vyjádřený ve výroku rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je tedy nutno uvést, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. To vše musí učinit v takové míře, aby bylo možno přezkoumat, zda rozhodnutí odpovídá jak skutkovým zjištěním, tak i platným právním předpisům.

V daném konkrétním případě původní žalovaný v odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí shodně uvedl, že při posuzování žádosti žalobkyně ze dne 15. 6. 2009 postupoval dle ust. § 55a daňového řádu, dále dle pokynu Ministerstva financí D-330 s tím, že žalobkyni ve smyslu ust. § 57a odst. 1 daňového řádu svědčilo postavení ručitele za daňové závazky společnosti PROZATEX, v. o. s. K vlastním důvodům, které vedly původního žalovaného k zamítnutí žádosti žalobkyně ze dne 15. 6. 2009, pak v odůvodnění obou dotyčných rozhodnutí původní žalovaný opět shodně pouze v podstatě v obecné rovině (pokud se pomine vyčíslení celkové částky penále a vyčíslení penále, které se váže k daňovým povinnostem uhrazeným bez exekuce) zmínil, že žalobkyně žádá o prominutí příslušenství daně, které byly ve většině výše uhrazeny zrealizovanou exekucí majetkem žalobkyně, a proto penále vztahující se k daňovým povinnostem exekučně uhrazeným nelze prominout s tím, že u části penále, které se váže na daňové povinnosti uhrazené bez exekuce, nebylo možné aplikovat částečné či úplné prominutí, neboť je na osobu žalobkyně u Finančního úřadu ve Frýdlantu evidován daňový nedoplatek. V závěru odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí pak původní žalovaný opětovně shodně povšechně a nekonkrétně konstatoval, že při rozhodování o žádosti žalobkyně ze dne 15. 6. 2009 přihlédl k důvodům uvedeným v dotyčné žádosti a ke všem známým skutečnostem a neshledal tvrdost ani nesrovnalost v uplatňování daňových zákonů.

Takto obecně a povrchně koncipovaná odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí soud vyhodnotil jako nedostatečná, když se v nich původní žalovaný naprosto vůbec nevypořádává se skutečnostmi a argumenty obsáhle a detailně uváděnými žalobkyní v její žádosti ze dne 15. 6. 2009 o prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti PROZATEX, v. o. s. Ve své žádosti ze dne 15. 6. 2009 přitom žalobkyně obdobně jako posléze v předmětném soudním řízení důrazně poukazovala na skutečnost, že z hlediska jejího konkrétního případu došlo k naplnění podmínek pro aplikaci ust. § 55a odst. 1 daňového řádu, když její případ je specifický a vymyká se obvyklým daňovým případům, takže by se nemělo mechanicky rozhodovat v režimu pokynů Ministerstva financí, a tedy že by mělo dojít k odstranění tvrdostí v podobě prominutí po ní vymáhaného daňového penále, které bylo původně vyměřeno společnosti

PROZATEX, v. o. s. Původní žalovaný však v odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí argumenty žalobkyně obsáhle vylíčené v její žádosti ze dne 15. 6. 2009 úsečně a povšechně odbyl konstatací, že „...*při rozhodování ... přihlédl k důvodům uvedeným v žádosti a ke všem známým skutečnostem a neshledal tvrdost ani nesrovnalost v uplatňování daňových zákonů.*“ V této konstataci tak dle názoru soudu zjevně absentují konkrétní úvahy, které vedly původního žalovaného k závěru, že skutečnosti a argumenty uváděné žalobkyní v její žádosti ze dne 15. 6. 2009 jsou zcela liché, mylné nebo vyvrácené jinými řádně provedenými důkazy, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť správní řízení včetně daňového řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla fyzické i právnické osoby k dobrovolnému plnění jejich povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek popř. žalobu v rámci správního soudnictví. Bylo by v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděnými žalobkyní shodně jako v daňovém řízení, tak posléze i v soudním řízení, ve vztahu k její žádosti o prominutí po ní vymáhaného daňového penále prvně vymezoval správní soud namísto žalované strany, neboť by tím soud nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného správního orgánu, když úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti správnímu orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí nelze seznat potřebnou správní úvahu ve vztahu k výroku rozhodnutí, a proto tento nedostatek způsobuje jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud byl nucen s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) [s. ř. s.](#) ve výroku rozsudku ad I. obě žalobou napadená rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti jejich výroků a pro jejich nedostatečné zdůvodnění, aniž by se mohl zabývat ostatními žalobními body. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byl nucen rozhodnout o tom, že se věc vrací stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v rámci dalšího řízení s respektováním shora zaujatých právních názorů ve smyslu ust. § 78 odst. 5 [s. ř. s.](#) stávající žalovaný ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně, řádně a úplně odůvodní.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 16.520,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 10.500,- Kč za 5 úkonů právní služby zástupce žalobkyně po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), doplnění žaloby ze dne 23. 6. 2010 - § 11 odst. 1 písm. d), doplnění žaloby ze dne 9. 1. 2012 - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 1.500,- Kč za 5 s tím souvisejících režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.520,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle

zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová